

Sygn. akt VI Ka 244/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Sędziowie: Natalia Burandt

Marek Nawrocki

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Braniewie Rajmunda Kobieli

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2022 r. w Elblągu sprawy

G. Ś. (1) s. J. i T. ur. (...) w m. S.

oskarżonego o czyn z art. 181 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 04 marca 2022 r. sygn. akt II K 254/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 2000 zł opłaty.

Natalia Burandt Elżbieta Kosecka- Sobczak Marek Nawrocki

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 244/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Braniewie z 04 marca 2022r. w spr. II K 254/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		G. Ś. (1)	Karalność oskarżonego Czyn przypisany z art. 181§1kk i in.	Informacja z KRK	k.1189-1191
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługiwał na wiarygodność.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1,2	<p>Rażącej obrazę przepisów prawa procesowego mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 167 kpk w zw. z art. 366 kpk w zw. z art. 170§3 kpk, - art. 410 kpk, - art. 7 kpk, <p>co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy zaznaczyć, że zarzut obrazę przepisów procesowych z art. 438 pkt. 2 kpk może doprowadzić do wzruszenia wyroku tylko wówczas, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a więc gdy znajdą podstawy do przyjęcia związku pomiędzy uchybieniem a</p>		

treścią zaskarżonego orzeczenia. Nie zawsze bowiem naruszenie przepisów procesowych odbija się negatywnie na treści orzeczenia np. wystąpią uchybienia, które nie mają takiego wpływu i wówczas nie stwierdza się zaistnienia przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt. 2 kpk. I w omawianej sprawie taki przypadek wystąpił.

Skarżący zarzucił sądowi I instancji obrazę art. 167 kpk w zw. z art. 366 kpk w zw. z art. 170§3 kpk poprzez nierozpoznanie merytorycznie wniosku dowodowego obrońcy. Nawet jednak gdy sąd I instancji wniosku takiego nie rozpoznał, to wobec powtórzenia tożsamyh wniosków w apelacji z wnioskiem o ich przeprowadzenia przez sąd odwoławczy, to wnioski te zostały ostatecznie rozpoznane. Ponadto „z uwagi na zmianę modelu postępowania odwoławczego z rewizyjnego na reformatoryjny zaistnienie uchybienia określonego w art. 438 pkt 2 kpk wymaga od sądu odwoławczego podjęcia w pierwszej kolejności czynności naprawczych w celu wydania orzeczenia reformatoryjnego, gdyż orzeczenie kasatoryjne może zapaść tylko w przypadkach wskazanych w ustawie (art. 437 § 2 zdanie drugie) „ (patrz: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, Opublikowano: LEX/el. 2022). Sąd odwoławczy oceniając zaś te wnioski doszedł do przekonania, że należało je oddalić, gdyż nie miały one podstawowego znaczenia dla rozpoznania sprawy. Obrońca składając wnioski o zwrócenie się do PR w B. celem udzielenia wyjaśnień dot. przyczyn niepodjęcia przez organy ścigania prób związanych ze zidentyfikowaniem

i możliwością przesłuchania w charakterze świadka autora korespondencji mailowej z 2018r. z adresu (...) na adres sekretariatu (...) w O., podjęcie przez sąd niezbędnych czynności celem ustalenia tożsamości ww świadka i wezwania go celem przesłuchania i zlecenia zbadania z jakiego komputera zostały wysłane informacje, na które przesłuchiwany był Z. B. na rozprawie w dniu 17 marca 2021r. tj. ustalenia adresu IP urządzenia , z którego wysłano donos mailowy, chciał nimi wykazać okoliczność prowadzenia postępowania przygotowawczego w sposób tendencyjny i wybiórczy, zaniechania podjęcia przez organy ścigania wszelkich niezbędnych działań związanych z rzetelnym gromadzeniem materiału dowodowego w sprawie. Tymczasem ustalenie i przesłuchanie osoby, której mail zainicjował czynności sprawdzające, które doprowadziły do wszczęcia postępowania przygotowawczego a następnie skierowania do sądu aktu oskarżenia i przeprowadzenia rozprawy zakończonej wydaniem wyroku, nie miało decydującego znaczenia dla rozpoznania sprawy, był on bowiem tylko sygnalistą czyli osobą zgłaszającą możliwe naruszenie prawa na tle wycinki drzew. I na tle takiego zgłoszenia zawiadomienie o możliwości popełnienia czynu p-ko przyrodzie złożył uprawniony organ tj. (...) w O. i na tle tego zawiadomienia zgromadzono niezbędny i stosowny materiał dowodowy, który służył jego weryfikacji i był wystarczający do rozpoznania sprawy i oceny zasadności stawianego oskarżonemu zarzutu, a akt oskarżenia inicjujący postępowanie sądowe złożył organ do tego uprawniony

tj. prokurator; przy czym akt oskarżenia dla jego wniesienia a także materiał dowodowy wystarczający / zgromadzony w toku całego postępowania karnego/ do merytorycznego rozpoznania sprawy nie wymagał ustalenia i przesłuchania osoby, która wysłała anonim inicjujący postępowanie w sprawie. Z pewnością brak ustalenia i przesłuchania takiej osoby w postępowaniu przygotowawczym nie stanowił też „istotnego braku postępowania” w rozumieniu np. art. 344a kpk czy art. 396a kpk. Również sąd I instancji, który podjął przecież próbę ustalenia osoby o danych Z. B. i przesłuchał taką osobę, która jednak zaprzeczyła by to ona była autorem maila stanowiącego podstawę zgłoszenia zawiadomienie o możliwości popełnienia czynu p-ko przyrodzie złożonego przez (...) w O., nie miał obowiązku dalszego poszukiwania innego Z. B., ustalania IP komputera z jakiego wysłano maila, skoro samo zawiadomienie o możliwości czynu karalnego wysłane przez osobę i to chcącą zachować anonimowość ze skrzynki mailowej stanowi okoliczność uboczną, niepozostającą w ścisłym związku z inkryminowanym zdarzeniem, stąd ustalenie i przesłuchanie osoby autora maila (o ile nie był nim przesłuchany przez sąd Z. B., który może miał powody by nie przyznać się do jego autorstwa) nie miało zasadniczego znaczenia dla rozpoznania sprawy. Dlatego w realiach niniejszej sprawy nawet brak rozpoznania przez sąd I instancji wskazanych w apelacji wniosków dowodowych, które wcale – wbrew tezie obrońcy- nie dotyczyły ustalenia istotnych okoliczności, po rozpoznaniu ich przez sąd odwoławczy zostały uznane za niemające znaczenia dla

rozpoznania sprawy i oddalone, nie stanowił zarzucanej obrazę art. art. 167 kpk w zw. z art. 366 kpk w zw. z art. 170§3 kpk, która by miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku w rozumieniu art. 438 pkt. 2 kpk.

Skarżący zarzucił też obrazę art. 410 kpk poprzez pominięcie w toku dokonywania analizy materiału dowodowego dowodów w postaci decyzji, zgód, płyty CD (wraz z wersją papierowa dokumentacji fotograficznej znajdującej się na nośniku) i wypisu z rejestru gruntów (wniosek dowodowy obrońcy z 19 listopada 2020r.), które zostały przeprowadzone w toku postępowania, zaś sąd nie wypowiedział się czy dowód ten jest wiarygodny czy niewiarygodny. I o ile rację ma autor apelacji, że dowody te nie zostały omówione co do oceny ich wiarygodności w pisemnym uzasadnieniu wyroku, to jednak sąd I instancji całkowicie wszystkich dowodów tych nie pominął, bo wskazał np. decyzję Nr (...) z dnia 27.04.2016r. czy wypisy z rejestru gruntów, mapy w części uzasadnienia „1.ustalenie faktów” a w rozważaniach zawartych w części „3.podstawa prawna wyroku” omówił okoliczność uzyskiwania zezwoleń na wycinkę krzewów bądź drzew, podsumowując, że ich treść odbiegała od realnie wykonywanych prac. Ponadto normy wynikającej z art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych, bo byłoby to niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów, a okoliczność sporządzenia uzasadnienia na formularzu wymusza na sądzie zwięzłe i czasami skrótowe

przedstawienie oceny dowodów czy powodów przyjętej kwalifikacji prawnej. Ponadto z uwagi na treść art. 437§2 kpk, który ogranicza możliwość orzeczenia kasatoryjnego, to należy ocenić czy dowody wymienione przez obrońcę przy zarzucie obrazy art. 410 kpk są wiarygodne czy też nie. I generalnie nie ma powodu by dowodom tym w postaci zdjęć, zgód i decyzji odmówić wiarygodności (przy czym brak w aktach wskazanego przy zarzucie obrazy art. 410 kpk wniosku dowodowego obrońcy konkretnie z dnia 19 listopada 2020r. dot. dokumentów w postaci wypisów z rejestru gruntów B., J., S., G.). Jednak wbrew sugestiom obrony to dowody te nie mogłyby, z uwagi na ich treść, doprowadzić do uwzględnienia wniosku końcowego z apelacji o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego. I tak fotografie z płyty CD (i w wersji papierowej) złożonej przez obrońcę mają obrazować brak występowania na terenach dzierzawionych przez oskarżonego naturalnych zbiorników wodnych oraz podejmowanie przez oskarżonego prac wyłącznie w zakresie udrażniania starych urządzeń melioracyjnych, przy czym przedstawiono tylko kilka fotografii, które miały to obrazować, nawet bez wskazania miejsc gdzie zdjęcia zostały zrobione. Odnosząc to zaś do bardzo dużego areału dzierzawionego przez oskarżonego oraz zeznań świadków obciążających oskarżonego oraz opinii biegłego K. P. w zakresie odnoszącym się do zbiorników wodnych (gdzie wyjaśniał te kwestie w odniesieniu też do wypisów) to tych kilka zdjęć nie może skutecznie posłużyć do wykazania, że oskarżony nie doprowadził do osuszania w innych lokalizacjach niż wskazane na

zdjęciach zbiorników wodnych. Również wskazane przez obrońcę zgody a także decyzje zezwalające na wycinki nie mogły doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego skoro wynikało z nich pozwolenie na wycinkę w niewielkim zakresie, a faktyczna wycinka wynikająca z zeznań świadków w powiązaniu z opinią biegłego K. P. odnosiła się do znacznego obszaru i ilości i jakości zadrzewień i krzewów nie objętych zgodami. Także decyzja administracyjna Nr (...) z 27.04.2016r. o umorzeniu postępowania w sprawie wymierzenia kary administracyjnej za wycinkę drzew bez wymaganego zezwolenia nie mogła posłużyć do uniewinnienia oskarżonego, gdyż odnosiła się tylko do wycinki na niewielkim obszarze tj. na działkach (...) położonych w obrębie J. oraz na działce nr (...) położonej w obrębie B., gdy tymczasem w opisie czynu przypisanego wskazano o wiele więcej działek i to nie tylko położonych w na terenie obrębu B. czy J., ale i na terenie obrębów niewymienionych w decyzji tj. S., A., K., L., S. i W.. Nadto z uzasadnienia tej decyzji wynikało, że umorzono postępowanie gdyż wycinki drzew dokonała osoba trzecia nie powiązana w właścicielem drzew, jak i z dzierżawcą, a organy ścigania umorzyły postępowanie, stąd przyjął brak podstaw do wymierzenia kary administracyjnej czy to właścicielowi gruntów czy też dzierżawcy tj. oskarżonemu. Co jednak znamienne to z decyzji tej wynika, iż to G. Ś. zeznał, że zgłosił, że drzewa zostały wycięte bez zgody i skradzione, przy czym postępowanie administracyjne zostało wszczęte dnia 02.06.2015r. a zgłoszenie wycięcia i kradzieży drzew miał zgłosić sam oskarżony tj. osoba zainteresowana by uniknąć

kary administracyjnej, również w czerwcu 2015r. A z tych powodów to pominięcie ww decyzji nie miało aż tak dużego znaczenia, bo jej uwzględnienie i tak nie mogło doprowadzić do postulowanego uniewinnienia oskarżonego. Nadto należy wskazać skarżącemu, że z decyzji tej nie wynikało, że na terenach dzierżawionych przez oskarżonego dochodziło do licznych kradzieży drewna, skoro w decyzji powołano się tylko na jedno takie zgłoszenie oskarżonego dot. wycinki i kradzieży drewna.

Również zgody wydawane na wycinkę nie mogły posłużyć do uniewinnienia oskarżonego, skoro ich treść odbiegała od realnie wykonywanych prac wynikających z zeznań świadków obciążających oskarżonego i opinii biegłego K. P., gdy zgody dotyczyły niewielkich skupisk i gatunków typu brzoza, topola, olsza, wierza, osika, sporadycznie dąb. Ponadto należy zauważyć, że po wydaniu danej zgody organ ją wydający nie kontrolował jej wykonania.

I wniosków takich nie mogły podważyć zeznania R. Z., A. R. czy wyjaśnienia samego oskarżonego, przy ocenie których, a także innych dowodów, sąd I instancji nie naruszył art. 7 kpk. Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie, odwołał się tylko do dowodów na korzyść oskarżonego, ale nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.).Tego rodzaju uchybień jakie skarżący

podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, sąd odwoławczy w omawianej sprawie nie stwierdził. Apelacja obrońcy oskarżonego nie dostarczyła bowiem dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bo środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter polemiczny. Należało bowiem przyjąć, że sąd I instancji dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę a którym nie, przedstawiając dostateczne motywy swoich ocen. W szczególności, w ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd miał prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności - pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133), a to nastąpiło wobec zmiennych relacji R. Z. (2). Świadek ten zeznając dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym podawał w sposób konsekwentny i spójny z zeznaniami innych

świadków uczestniczących w wyrębie czy usuwaniu terenów wodnych, że to oskarżonych zlecał takie działania, dokładnie wskazując ich zakres na mapie lub w terenie. Opisał też zakres prac wykonywanych na polecenie oskarżonego, ich rozmiar i rodzaj. Natomiast złożenie na rozprawie odmiennych zeznań, w których odpowiedzialnością za zakres wykonanych wycinek i osuszeń chciał obciążyć A. R., nie mogło zostać oceniane jako wiarygodne. Nie potwierdziła tego bowiem A. R., która w trakcie rozprawy złożyła zeznania wskazujące na R. Z. jako na osobę nadzorującą prace przy wycince, a w toku postępowania przygotowawczego podawała, że to może pracownicy pracujący przy wycince wycinali samowolnie więcej drzewa. Ta ostatnia okoliczność wskazuje jednak na nielogiczność zeznań A. R. bo trudno przyjąć by pracownicy cięli więcej drzew niż im zlecono, a tym samym poświęcali czas i trudzili się nadmiernie wykonując niezleconą pracę, za którą mogli nie dostać wynagrodzenia. Również nielogiczne są uwagi tej świadek iż pracownicy nie lubili oskarżonego, psuli maszyny, byli z nim w konflikcie (np. członkowie rodziny K.), gdy nie potrafiła ona wytłumaczyć tego dlaczego w takiej sytuacji kontynuowano zatrudnienie osób, z których pracodawca był niezadowolony, którzy wręcz kradli czy psuli mienie na jego szkodę, co byłoby podstawą do ich zwolnienia i to w trybie natychmiastowym, dyscyplinarnym. Stąd eksponowane przez obrońcę zeznania R. Z. z rozprawy i A. R., którymi starali się wesprzeć linię obrony oskarżonego nie mogły być uznane za wiarygodne. Tym bardziej, że nie powiodła się próba wykazania

przez R. Z. iż jego zeznania z postępowania przygotowawczego, w których obciążał oskarżonego, zostały zmanipulowane przez przesłuchujących go policjantów, czemu spójnie zaprzeczyli ci policjanci. Nie można było uwzględnić zarzutu obrońcy, że policjanci „posiadali interes prawny w konstruowaniu protokołu z zeznań świadka w taki sposób aby uwypuklić winę oskarżonego z uwagi na obawę przed ewentualnym postępowaniem dyscyplinarnym”, bo gdyby tak było to policja miała też podstawy by nie zapisywać zgodnie z wypowiedzianymi słowami także relacji A. R. czy wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego. Ponadto sam R. Z. po okazaniu mu protokołów zeznań z postępowania przygotowawczego potwierdził, że złożył pod nimi podpisy, a w protokołach tych brak zapisania zastrzeżeń świadka do ich treści. Co prawda R. Z. twierdził, że złożył zastrzeżenia, które nie zostały zapisane, ale skoro tak było, to dziwi brak skargi R. Z. do przełożonego policjanta, który nie zapisał zastrzeżeń mimo ich czynienia przez świadka. Sam R. Z. nie potrafił też podać motywu dla którego policjanci mieliby „fałszować” jego słowa zapisane w protokole. Natomiast argument z apelacji, że organy ścigania prowadziły postępowanie wybiórczo, co świadczy o zamiarze ukrycia powstałych w jego toku licznych nieprawidłowości i posiadania interesu prawnego w konstruowaniu protokołów z zeznań R. Z. z postępowania przygotowawczego w taki sposób aby uwypuklić winę oskarżonego, z uwagi na obawę przed ewentualnym postępowaniem dyscyplinarnym należy uznać za gołosłowne,

skoro poza zeznaniami R. Z. z postępowania przygotowawczego pozyskano też inne dowody obciążające oskarżonego, a sam skarżący nie wykazał zaistnienia przywołanych „licznych nieprawidłowości”, przy czym brak ustalenia i przesłuchania autora maila, który zapoczątkował prowadzenie postępowania do takiej kategorii nie należy.

W wyniku zaś zaaprobowania przez sąd odwoławczy oceny zeznań A. R. i R. Z. z rozprawy dokonanych przez sąd I instancji (gdy odmowa wiarygodności zeznaniom A. R. nie wynikała tylko z okoliczności współpracy z oskarżonym), to nie było też podstaw do uwzględnienia jako wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego. Bowiem wyjaśnienia te były spójne tylko z wersją przedstawioną przez ww świadków, których relacje (co do R. Z. z rozprawy) nie mogły być uznane za prawdziwe. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego były odmienne od zeznań i okoliczności wynikających z relacji pracowników oskarżonego, przy czym nie można było się zgodzić ze skarżącym by pracownicy mieli powód do obciążania oskarżonego. Zastrzeżenia co do pracy tych świadków przedstawiali bowiem tylko A. R. i R. Z. w zeznaniach z rozprawy, a więc wynikały one z dowodów które nie zostały uznane za wiarygodne. Podobnie jak i okoliczności co do wielu kradzieży drewna, których w inny sposób nie potwierdzono, a w aktach znajduje się informacja o jednej kradzieży zgłoszonej przez oskarżonego (a przywołanej w treści decyzji z 27.04.2016r.) w zakresie które postępowanie umorzono wobec niewykrycia sprawcy (gdy A. R. na rozprawie też zeznała że raz była zgłoszona kradzież na

policję), a z informacji z PR w B. nie wynika by toczyły się inne sprawy w których oskarżony byłby pokrzywdzonym; skarżący nie przywołał zaś innych sygnatur akt w których zgłaszano (podobno liczne) kradzieże drewna (i to podobno znacznych rozmiarów).

Natomiast spójne ze sobą zeznania M.K., D.S., A. S., D. R. pokrywały się w opisie roli oskarżonego, rozmiaru wycinek i osuszaniu terenów przez niego zleczanych z relacjami R. Z. z postępowania przygotowawczego, co wskazuje na ich wiarygodność, której nie może podważyć argument z apelacji iż pracownicy zrezygnowali ze współpracy z oskarżonym z uwagi na niemożność zniesienia wycinki na masową skalę czy degradacji środowiska naturalnego dla zwierzyny, skoro podawali oni też inne powody. Co zaś do okoliczności iż M. K. jest myśliwym to należy zauważyć, że myśliwi parają się nie tylko zabijaniem zwierząt, gdyż z prawa łowieckiego wynika obowiązek troski o rozwój łowiectwa, ale w powiązaniu z ochroną środowiska przyrodniczego.

Nadto relacje ww świadków obciążające oskarżonego – czego skarżący nie dostrzega-potwierdzili też zeznaniami inni świadkowie np. K.D., M. A., Ł. S., A. S., M. S., Z.C., co do masowej wycinki drzew na ziemi dysponowanej przez oskarżonego, ale i osuszanie naturalnych zbiorników błotnych i wodnych, a co spowodowało degradację środowiska, w tym w odniesieniu do ptaków i zwierząt. Nie ma więc też racji skarżący twierdząc, że nie wykazano dowodami by oskarżony dopuszczał się osuszania oczek wodnych. Co

zaś do argumentu, że oskarżony wykonywał prace melioracyjne, to K. B. zeznawał, że wykonanie melioracji na tych terenach wymagało zgody (...), a z jego wiedzy nie wynika by oskarżony taką zgodę uzyskał. Oskarżony sam przyznał, że miał świadomość iż na terenach na których wykonywano prace opisane w czynie to znajdowały się obszary pod prawną ochroną przyrodniczą, zaś A. T. w zeznaniach wskazał, że wycinanie zadrzewień śródpolnych oraz dokonywanie zmian stosunków wodnych na takich obszarach chronionych było zabronione. A w świetle tego nie można było uwzględnić tezy obrońcy, iż oskarżony mógł wykonywać prace melioracyjne i że w zakresie stosunków wodnych wykonywał tylko takie prace, a także by wydawane zgody mogły usprawiedliwić zakres wycinki drzew i zakrzewień.

Zresztą masowe wycinki czy zmiany stosunków wodnych na obszarach wymienionych w czynie przypisanym, które były pod prawną ochroną przyrodniczą, czego oskarżony miał świadomość, bo sam to przyznał, wynikały też z opinii biegłego K. P.. Z oczywistych względów poszczególni świadkowie-pracownicy oskarżonego wykonujący tylko swoje prace nie potrafili wskazać całokształtu wycinek czy osuszeń, które odbyły się na dużym obszarze. Mógł tego dokonać zaś biegły w oparciu o porównanie zdjęć z terenów wskazanych w a/o na osi czasu, co też uczynił. Przy czym biegły w opinii potwierdził opisaną przez świadków obciążających zeznaniami oskarżonego wycinkę na wielką skalę i zmiany w zakresie stosunków wodnych (a wobec tego brak dostrzeżenia takich zmian przez

przedstawiciele spółki (...) był niewystarczający do podważenia wiarygodności tych spójnych ze sobą dowodów). Nie można zaś było skutecznie zakwestionować opinii biegłego z powodów wskazanych w apelacji. Skarżący starał się podważyć metodykę pracy biegłego, skorzystanie przez niego ze zdjęć obszarów ze wskazanych portali, dokonanie ustaleń w zakresie degradacji obszarów i zniszczeń w świecie roślinnym i zwierzęcym. Biegły wydał zaś w sprawie trzy opinie w dwóch odniósł się wystarczająco do zastrzeżeń obrony, właściwie umotywował swoje stanowisko, także co do określenia zakresu strat w środowisku. Należy też zauważyć, że wnioski tych opinii są zgodne z depozycjami ornitologów Z.C. i A. S., którzy powołali się na zaobserwowane intensywne usuwanie zadrzewień, ubytek oczek wodnych, degradację środowiska przyrodniczego, negatywny wpływ tego na populację zwierząt i ptaków, co też stwierdzili na podstawie obserwacji własnych, jak i – podobnie jak biegły K. P.- analizy zdjęć lotniczych. Stąd zaszły powody do uznania tych dowodów, jako nawzajem spójnych, za wiarygodne. A wobec tego należało wnioskować, że zastrzeżenia obrońcy z apelacji w odniesieniu do opinii biegłego i jej pozytywnej oceny dokonanej przez sąd I instancji, też nie podlegały uwzględnieniu.

Reasumując powyższe rozważania, to w pełni uprawniona jest teza o prawidłowości ustaleń faktycznych i wystąpieniu podstaw do skazania oskarżonego za przypisany mu czyn, gdy nie potwierdziły się zarzuty i argumenty z apelacji obrońcy o rażącej obrazie przepisów postępowania, która by miała wpływ

na treść zaskarżonego wyroku oraz błędnych ustaleniach faktycznych.	
Wniosek	
o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn dla których nie zaszły podstawy do uwzględnienia zarzutów z apelacji a tym samym do zaaprobowania wniosku o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego. Nie było też powodu z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Z przyczyn dla których nie zaszły podstawy do uwzględnienia zarzutów z apelacji a tym samym do zaaprobowania wniosku o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.</p> <p>Nie było też powodu z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p> <p>Również odpłata karna wymierzona oskarżonemu , biorąc pod uwagę długi czas działania i spowodowaną szkodę, nie jawi się jako rażąco surowa.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Pkt. z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Pkt.z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk do obciążenia oskarżonego kosztami za

postępowanie odwoławcze, w tym opłatą (art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych).

7. **PODPIS**